

(Steenstrup) har begjæret Ordet, tror jeg at kunne fortsætte Mødet endnu noget.

Steenstrup: Jeg skal hurtig gjøre færdig, hvad jeg har at sige. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem erklærede sig villigt til at tage Forslaget tilbage?

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem erklærede sig paa egne og Medforslagsstillers Begne villigt til at tage Forslaget tilbage, men det er ikke frafaldet.

Steenstrup: Den ærede Minister antydede, hvad jeg tror ikke er rigtigt, at Klagen med Hensyn til kriminel Undersøgelse gik ud paa at faae de Personer, der havde forledet Konen, kriminelt straffede. Det kan gjerne være, at det stod i Klagen, men Hovedsagen var at faae Konen selv og hendes Mand og hendes Søn som Kjøber straffede som Hovedperson. (Justitsministeren: De vare døde den Gang!) Men da den første Klage kom til Justitsministeren, vare de ikke døde, og da den sidste Klage kom, var i alt Fald Kjøberen ikke død; thi han lever endnu, og han er i alt Fald Hovedpersonen. Jeg opfattede atter den ærede Ministers Mening med Hensyn til Befolkningens Stemning saaledes, at enten var den allerede konstateret, eller den kan ikke fra Ministerens Side konstateres bedre, end det er slet. Naar den ærede Minister sagde, at han kunde ikke opfatte det saaledes, at der kan være noget kriminel, saa vil det efter min Opfattelse føre til, at ingen Lyv kan straffes her i Landet, naar det blot er ham tilladt, mens han stjæler, at have en Politimester og en Politibetjent ved Siden af sig, som sige, at han ikke har stjaalet. Jeg siger ikke, at nogen Politimester eller Politibetjent have været med her, men det er egentlig det, der er Anken i Sagen, at da Vedkommende tilstaa, at der er begaaet noget Forkert, vil man albeles ikke høre den anden Part eller den anden Parts Bidner. Havde man faaet Forklaringen frem for 7 Mar siden, saa vilde man naturligvis have faaet meget frem, som man nu ikke kan faae. Den ærede Minister fremhævede som meget farligt Konsekventerne af dette gamle Tilfælde. Jeg mener, at et gammelt Tilfælde er ikke nær saa farligt som et nyt med Hensyn til Konsekventerne. Det er ikke let tænkeligt, at Tilfælde, der ligge 50 Aar tilbage i Tiden, skulle staa frem. Jeg skal tillade mig med den ærede Formands Samtykke at oplæse Ministerens egne Ord, da han var Ordfører i Landstinget for Ekstelsoven, hvor han anbefalede den omhandlede Bestemmelse. Det er i Rigsdagstidenden for 1872-73 Tillæg B. Sp. 895, hvor Ministeren siger, at man ikke behøver at være bange for disse Tilfælde, thi i alt Fald vil den offentlige Villighedsfølelse altid bevirke, at Tabet gennem særlig Lov eller gennem Finants-

loven bliver erstattet de vedkommende Private. Dette maa, forekommer det mig, gjælde i dette Tilfælde. Jeg henholder mig til, at det er slessigt Net, der er Tale om, som den sidste ærede Taler bemærkede, og at det ikke er muligt ved Dom at faae konstateret, at denne Embedsmand i 1825 har forset sig, og skulde disse Undersøgelser ledes af kompetente Autoriteter, veed jeg ikke, hvem Ministeren vilde faae, som han kunde stole paa vilde kunne magte denne Undersøgelse. Med Hensyn til Erstatningen skal jeg kun kortelig bemærke, at Gaarde af samme Størrelse ere folgte i den senere Tid for 25—28,000 Kr. Hermed skal jeg, idet jeg anbefaler Forsamlingen at tage denne Sag under velvillig Overveielse, ogsaa for mit Vedkommende tage Forslaget tilbage.

Formanden (Krabbe): Forslaget er saaledes taget tilbage. Jeg maa spørge, om Nogen optager det.

Ordføreren (Berg): Jeg optager Forslaget blot for at sige et Par Ord om det. — Ærede Forslagsstillere ønske, at Finantsudvalget allerede i denne Samling, antager jeg, skulde blive istand til at gennemgaa Papirerne og mulig blive enig med den ærede Justitsminister, om der skulde gjøres Noget i denne Sag, og da hvilket. Jeg anser det for i højeste Grad uforsyrligt for Finantsudvalgets Vedkommende, og jeg anser det for næsten umuligt for den ærede Justitsministers Vedkommende. Jeg har derfor optaget Forslaget for at høre et eneste Ord endnu af den ærede Justitsminister om Sagen. Jeg forstod den ærede Justitsminister saaledes, at han, idet han erklærede sig enig med Finantsudvalget, ogsaa var enig i at modtage den Opfordring og Denstilling til ham angaaende denne Sag at ville tage under Overveielse, hvorvidt, om ikke et Retskrav, som vi ikke her indlade os paa at tale om, saa dog et Villigheds-hensyn maatte tale for at gaa i en lignede Retning som den, hvori de ærede Forslagsstillere ere gaaede, tage under Overveielse, om ikke noget Saadant burde ske, og da til hvilket Tidspunkt en saadan Overveielse kunde være færdig. Jeg haaber, at den ærede Justitsminister vil udtale sig tilsluttende til den Bemærkning af mig, at han er villig til at modtage denne henstillende Opfordring, idet jeg saa antager at vi foreløbig, indtil vi høre fra Regjeringen, maa lade denne Sag hvile. Idet jeg har Ordet, skal jeg med Hensyn til de øvrige Wndringsforslag sige, at Udvalget i Grunden er enig med den ærede Minister om Spørgsmaalet under Nr. 53, men man formener dog, at det er rigtigt at lade Beløbet udgaa. Man kan da til 3die Behandling nærmere vente, hvorledes denne Sag skal stilles.

Justitsministeren (Melleman): Jeg kan bekræfte, at jeg er enig med Udvalget deri